

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE**

**A R R E S T**

**nr. 98.531 van 28 augustus 2001  
in de zaak A. 97.709/VII-23.600**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  Advocaat S. STEVENS,  
                  kantoor houdende te 2800 MECHELEN,  
                  Schuttersvest 15

tegen :

1.   de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2.   de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
--

**DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 22 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 oktober 2000;

Gezien de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde beslissing;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die, loco advocaat S. STEVENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 3 november 1998 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 7 april 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 23 oktober 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 17 april 2000 en op 11 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Roel de Kaesteker.

Betrokkene, een Armeens staatsburger van Armeense origine, zou problemen hebben gehad in de aanloop naar de verkiezingen voor een burgemeester voor Ardachat op 13 september 1998. Aanhangers van Vardkez Hovakimyan zouden op 2 september 1998 naar hotel Ardachat zijn gekomen (waar vooral vluchtelingen zouden wonen, net zoals betrokkene die in januari 1990 als etnisch Armeniër Azerbeidzjan zou zijn ontvlucht en in Armenië het vluchtelingenstatuut en later het staatsburgerschap zou hebben gekregen) om druk uit te oefenen op de bewoners om voor Vardkez te stemmen. Er zou een discussie zijn ontstaan en een gevecht, waarbij vooral betrokkene en zijn broer (M. D.) enkele rake klappen zouden hebben uitgedeeld. De aanhangers van Vardkez zouden door de bewoners van het hotel zijn weggejaagd. Op 6 september 1998 zouden betrokkene en zijn broer op weg naar het park door zeven à acht mannen

in elkaar zijn geslagen, onder hen ook een aantal personen die op 2 september naar het hotel zouden zijn gekomen. Omstaanders zouden niet zijn tussengekomen omdat iedereen wist dat 'zij', de mensen van de maffia van Vardkez 'alles in handen hadden'. Betrokkene, noch zijn broer zouden hierna klacht hebben ingediend bij de politie. Op 10 september 1998 zouden betrokkene en zijn broer, tijdens het wachten op een vriend aan de cinema, opnieuw door zeven à acht personen in elkaar zijn geslagen. Het grootste deel van de aanvallers zou er ook op 6 september 1998 zijn geweest. Ditmaal zouden ze de kolven van hun geweer hebben gebruikt om te slaan en betrokkenes broer zou hierbij een hersenschudding hebben opgelopen. Na de aanval zouden omstaanders betrokkene en zijn broer naar I., een vriend van hun vader, hebben gebracht. Deze zou hen op zijn beurt bij een vriend in het dorp Dalar (Armenië) hebben ondergebracht. Ondertussen zou I. op zoek zijn gegaan naar een manier waarop betrokkene en zijn broer Armenië zouden kunnen ontvluchten. Op 11 september 1998 zou de politie betrokkenes ouders hebben meegenomen om hen uit te horen over hun zonen. De politie zou daarbij betrokkenes internationaal paspoort hebben meegenomen om te verhinderen dat hij zou vluchten. Hierna zou de politie betrokkenes ouders nog verscheidene keren thuis hebben opgezocht op zoek naar betrokkene en zijn broer. Op 25 oktober 1998 zou betrokkene samen met zijn broer Armenië hebben verlaten en op 3 november 1998 zou hij in België zijn aangekomen. Dezelfde dag nog startten betrokkene en D. M. hun asielprocedure. Betrokkene was in het bezit van een vluchtelingenkaart van Armenië. Betrokkene verklaart zijn broer sinds 25 februari 1999 niet meer te hebben gezien of gehoord. Hij heeft van deze verdwijning aangifte gedaan bij de politie. Betrokkenes broer moest op 30 maart 1999 op interview komen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij niet is verschenen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij en zijn broer door de politie zouden zijn gezocht. Hij maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van de vasthouding van zijn ouders op 11 september 1998 (één dag na de derde aanval) gedurende 10 à 11 uur op het politiebureau, noch van de regelmatige politiebezoeken hierna bij hen thuis om te zien of betrokkene en zijn broer thuis waren. Het is zeer merkwaardig dat betrokkene deze elementen, die een doorslaggevende rol zouden hebben gespeeld bij zijn vlucht uit Armenië en die deel uitmaken van zijn actuele vrees ten aanzien van Armenië, zou vergeten zijn te vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierdoor rijzen er reeds twijfels over de waarachtigheid van betrokkenes asielrelaas en over de ernst van zijn vrees. Bovendien kon betrokkene op het Commissariaat-generaal niet verduidelijken om welke reden hij en zijn broer zich zouden moeten aanmelden bij de politie.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen enkele poging heeft ondernomen om de bescherming van de overheid in te roepen. Betrokkene zou dit niet hebben gedaan omdat hij ervan overtuigd was dat de politie en de maffia-groep van Vardkez zouden samenwerken. Betrokkenes overtuiging is echter enkel gebaseerd op persoonlijke vermoedens en veronderstellingen zonder dat hij ze concreet aan de realiteit heeft getoetst vermits hij zich nooit effectief heeft gewend tot de Armeense autoriteiten voor bescherming. Toen aan betrokkene werd gevraagd een voorbeeld te geven van hoe die samenwerking dan juist in zijn werk zou gaan, moest hij het antwoord schuldig blijven (interview Commissariaat-generaal 17 april 2000, p. 7). Derhalve blijkt nergens uit betrokkenes verklaringen dat hij omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie (politieke overtuiging, ras, nationaliteit, godsdienst of het behoren tot een sociale groep) geen bescherming kon krijgen bij de Armeense autoriteiten.

Tenslotte dient er te worden opgemerkt dat de ingeroepen feiten plaatselijk van aard zijn (betrokkene werd geïntimideerd door een plaatselijke maffia-groep die verbonden zou zijn met de burgemeester van Ardachat) waardoor betrokkene in de mogelijkheid was om zich elders in Armenië te vestigen.

Gezien het bovenstaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden weerhouden. De vluchtelingenkaart die betrokkene voorlegt brengt enkel een bewijs van zijn identiteit aan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied

te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending van de zorgvuldigheidplicht inroept; dat zij de commissaris-generaal verwijt dat deze de bestreden beslissing heeft genomen op grond van eigen bevindingen en niet de moeite heeft gedaan alles ter plaatse na te gaan;

Overwegende dat de commissaris-generaal, om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring, de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat hij tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag kan besluiten door vast te stellen dat de verzoekende partij geen elementen voorlegt die getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat in de ontvankelijkheidsfase de bewijslast in de eerste plaats bij de asielaanvrager berust; dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van de verklaringen van de verzoekende partij; dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal de verplichting oplegt die verklaring ter plaatse te gaan verifiëren; dat de verzoekende partij niet met concrete elementen aantoont dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn tewerk gegaan; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending van de motiveringsplicht wordt ingeroepen; dat de verzoekende partij in dit middel betwist dat kan getwijfeld worden aan de oprechtheid van haar verhaal; dat de verzoekende partij opnieuw laat gelden dat de commissaris-generaal haar verklaringen moest verifiëren;

Overwegende dat de commissaris-generaal geoordeeld heeft dat de verzoekende partij geen gegevens aanbracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag; dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat de verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het feit dat zij en haar broer in hun land van herkomst gezocht werden door de politie, noch dat haar ouders op 11 september 1998 werden vastgehouden, noch van de regelmatige politiebezoeken bij hen thuis; dat de commissaris-generaal verder opmerkt dat de verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om de bescherming van de (plaatselijke) overheid in te roepen; dat de

intimidatie door een lokale maffiagroep die verbonden zou zijn met de burgemeester van Ardachat volgens de commissaris-generaal plaatselijk van aard is;

Overwegende dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat deze motieven onredelijk zouden zijn; dat de verzoekende partij zich beperkt tot algemene affirmaties, zonder deze te betrekken op haar persoonlijke situatie; dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de betrokken motieven de bestreden beslissing onvoldoende zouden schragen; dat het middel niet gegrond is;

2.3 Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel machtsafwending inroept, omdat feitelijkheden zouden zijn miskend, evenals 'het gemeenschappelijk standpunt van de door de Raad van de Europese Unie bepaalde vluchtelingendefinitie';

Overwegende dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid welke haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang, gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling;

Overwegende dat de beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, niet aannemelijk maken dat er sprake zou zijn van machtsafwending; dat het derde middel evenmin gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op  
achtentwintig augustus tweeduizend en één, door

|        |              |                       |
|--------|--------------|-----------------------|
| de HH. | E. BREWAEYS, | wnd. kamervoorzitter, |
|        |              | staatsraad,           |
|        | L. JOLIE,    | griffier.             |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**L. JOLIE.**

**E. BREWAEYS.**